

סיפור קצר על הקשר בין תירס לסגול

לקיבוץ שדה בוקר הגעתי בסוף 1974 לשנת שירות לפני גיוס, וכמי שעבד מאז הילדות בפלחה בקיבוץ מעין צבי, צורפתי לענף השלחין בשדה בוקר שנוהל ע"י רון שרצר מיודענו.

למרות ששינינו מאותו קיבוץ, את רון הגדול ממני בשבע שנים כמעט לא היכרתי ולא היה בנינו כל קשר עקב ההפרש בשנים. הכרתי אותו בעיקר כזה שחלק גדול מהזמן הסתובב עם גבס על הרגל או היד ומנגן ושר באירועים של הקיבוץ.

למרות האמור לעיל רון ועליזה קלטו אותי מההתחלה בזרועות פתוחות ותוך זמן קצר הפכתי להיות בן בית אצלם והחלה חברות ארוכה שנמשכת עד היום.

בעקיפין הם גם "אחראים" לטלי, הנערה השתקנית מירושלים שהגיעה לקיבוץ אומצה אצלם והפכה לאשתי שנאלצת לסבול אותי מאז ועד היום.

זמן קצר לאחר בואי זרענו תירס בשטח המשתרע מזרחה מהמוסך ופרשנו את קווי ההשקיה בשטח. ההשקיה אז לפני עידן הטפטפות, נעשתה בהמטרה עם קווי אלומיניום באורך של 12 מטר בין ממטרה לממטרה.

בפריסה הסטנדרטית שהייתה נהוגה, הממטרות בכל קו ניצבו במקביל לממטרות בקווים המקבילים אליהם, מה שנתן פיזור סביר אך לא מושלם של ההמטרה על השטח.

מרון למדתי על דרך שונה להצבת הקווים באמצעותה ניתן לשפר את החפיפה בין מעגלי ההמטרה של הממטרות ולהגיע לחלוקת מים מושלמת בשדה.

לצורך זה חתכנו חלק מהצינורות לשתיים וקיבלנו צינורות באורך של ששה מטרים.

בקו השקיה אחד הרכבנו בחיבור לברז קו רגיל של 12 מטר. בקו הבא הרכבנו בהתחלה קו של 6 מטר וחוזר חלילה.

כפועל יוצא, הממטרה בכל קו לא ניצבה במקביל לממטרה בקווים שלידיה אלא בחצי המרחק (ששה מטרים) ממנה.

התוצאה הייתה שנוצרו משולשים בתצורה הניקוד העברי "סגול" והתקבל כיסוי מעולה של ההמטרה בשטח.

אך בכך לא הסתיים הסיפור. אם חשבתם שבכך רון בא על סיפוקו אתם כנראה לא מכירים מה זה "יקה פוץ" אמיתי!! שבהמשך הפך גם למהנדס.

למחרת פריסת הקווים קרא לי רון והצטרפתי אליו לנסיעה על כנף הפרגוסון 35 מצויד במחברת ועיפרון.

יצאנו מהקיבוץ וטיפסנו לרכס ממערב לקיבוץ מצידו השני של הכביש למצפה רמון המשקיף על הקיבוץ והשטח בו נזרע התירס.

התחלנו בנסיעה איטית כשאנו בודקים את האלכסונים של קווי ההמטרה שנוצרו בשטח כתוצאה מהסידור "הסגול" שתיארתי.

מסתבר, שלאורך השנים קורה וצינור השקיה נפגע בקצהו ממכה או טרקטוריסט לא זהיר שלא שם לב אליו ועלה על קצה הצינור (במעין צבי קראו לצינור כזה "צינור ואן גוך" כי הוא איבד את את האוזן ששימשה לחיבור בין צינור לצינור).

ע"מ להמשיך ולהשתמש בצינור, היו חותכים את החלק הפגוע ומחברים אוזן חדשה.

התוצאה הייתה שהצינור כבר לא היה באורך סטנדרטי של 12 מטר אלא פחות...

אחרים כנראה לא היו מייחסים לכך משמעות וחיים עם זה, אבל לא רון מיודענו שמכיר רק דרך אחת לבצע כל משימה בחיים והיא הדרך המושלמת והמליאה ללא וויתורים וקיצורי דרך.

בנסיעה איטית ובדיקה קפדנית איתרנו כל ממטרה "סוררת" שפגעה באלכסון המושלם שלה ושל כל האלכסונים אחריה. ורשמנו את מיקומה במחברת.

לאחר שסיימנו ירדנו חזרה לשטח ובעבודה מאומצת החלפנו את כל הצינורות "העבריינים" בצינורות תקינים.

ברור ... שלאחר שסיימנו חזרנו ועלינו לרכס ע"מ לוודא שהכול מושלם ולא פספסנו כלום.

סוף סיפור... לאחר כשלושה חודשים השדה הבשיל וקטפות התירס של סנפרוסט הגיעו ע"מ לקצור את התירסים מהשטח.

להפתעתם הם נתקלו בבעיה שלא הכירו.

לקטפת יש מיכל אליו מגיעים התירסים שנקטפו ובסוף כל שורה ממתינה להם המשאית אליה הם פורקים את התירסים וחוזר חלילה.

אלא, שבשדה שלנו יכול התירסים היה יוצא דופן, גדול בהרבה מהמקובל והמיכל התמלא לפני שהקטפות הגיעו לסוף השורה....

לקח קצת יותר זמן, אך בסוף השדה נקטף במלואו.

זמן קצר אחר כך התבשרנו שסנפרוסט מזמינים אותנו אליהם למפעל לביקור ולקבלת תעודת הצטיינות על יכול שיא לדונם ועל איכות הגרעינים הגבוהה.

רצה הגורל ולאחר הצבא יצאתי לטיול בארה"ב ומצאתי את עצמי מנהל חווה בקנזס שבה גידלנו תירס לתחמיץ.

אמנם בקנזס לא משקים בהמטרה אלא בהצפה, אך את החינוך והכללים שקיבלתי מרון לא שכחתי ויישמתי גם בחווה, החל מהכנת השטח לפני הזריעה וכלה בנסיעה על אופנוע עם טוריה לאחר הזריעה ע"מ לוודא שהמים בין הגדודיות זורמים עד לסוף כל תלם ללא הפרעה.

ממש לא מפתיע שאחרי שלושה חודשים עלה וצמח שדה תירס גבוה לתפארת עם שלושה קלחים על כל צמח וכל חוואי האזור הגיעו לחזות בפלא.

עברו שנים רבות והרבה השתנה אבל רון נשאר רון והכללים אותם הכללים או שעושים באהבה **ומושלם** או שלא עושים בכלל.

ממש כמו בסיפור התירס התוצאות מדברות בעד עצמן.

עמית פלג